

Че!...

(извиква) Ралко!

Гласа на Ралко.

Чухъ, тукъ майсторе съмъ — сега...

(Мълчание).

(Гласътъ прозвѣнтѣва. Двата се вслушватъ и лицата имъ се промѣняватъ).

Майстора. (Вслушва се; [очитъ му свѣтятъ и като вдига чело, прошепва:)

— Ахъ, слушай ти, като че нейний гласъ.

Дочухъ! Но може ли да бжде тя?

А по гласа! Това е гласъ на Зита!

Иосифъ. — За мене нѣма никакво съмнение,

че Ралко е Зита... но предпазливъ

бжди; че знаешъ човѣшката душа...

Внимание: да се не сѣдне нѣщо...

Майсторъ Лалйо (бѣхти глава да отгадае)

Гласътъ! Гласътъ! Каточе тя продума!

Но какъ така! Година близо вечъ

прислужва ми — и азъ нито за мигъ

очи да спра... Или да се послушамъ

въ гласътъ; въ лице да се загледамъ...

А ей-тъй ясно е по този гласъ,

че Зита е!... Залисия човѣкъ!...

(Клюмва глава недоволенъ отъ себе си)

III.

Явява се Ралко. Той е смутенъ.

Ралко. — Прощавай, че бѣхъ въ работа записанъ,
та закъснѣхъ... Какво ще да е нужно?

Майсторътъ слуша, а едва се владѣй

Майсторъ Лалйо. — Ще ходимъ у нашия све^т
щеникъ съ тебъ.

Ралко. Ахъ майсторе... Азъ тъй съмъ изморенъ!

Майсторъ Лалйо. Ти никогане си отказвалъ
въ нищо...

а пъкъ сега!

Ралко... Тъй никога... И нѣма...